

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Roma Sancta sive Benedicti XIII. Pontificis Maximi &
Eminentissimorum & Reverendissimorum S. R. E.
Cardinalium Viva Virtutum Imago Æri & literis in
perennaturam Virtutum memoriam incisa**

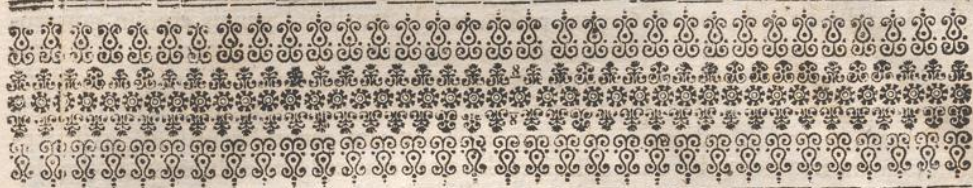
Conlin, Johann Rudolph

Augustæ Vindelicorum, Anno MDCCXXVI

VD18 10209328

No. V. Jacobus Boncompagnus Bonnoniensis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72633)

No. V.

JACOBUS BONCOMPAGNUS BONNONIENSIS.

Jacobus Episcopus Albanensis Cardinalis Boncompagnus Bonnoniensis Archiepiscopus Bonnoniæ natus est quinto Maji anno 1651. ex illustrissimâ Boncompagnorum Bonnonienses inter familiâ. Est cur Bonnonia doctorum virorum sedes, se summis viris jactet, quos ex decantatissima hac Boncompagnorum domo publicæ luci dedit. Eos inter primatum facillè obtinet Gregorius XIII, laudabilissimus, si quis unquam, Romanæ Ecclesiæ Antistes, qui sanctissimis curis orbem complexus utrumque, sacra Christiana longè latèque propagavit. Is in sedandis Belgicis tumultibus totus erat, & Catholicum Belgium suas è communi naufragio servatas reliquias, magna ex parte Gregorio debet. Pro Hugonottis ex totâ Galliâ expellendis arario Pontificio neutiquam parsit, plus quàm quadringentis aureorum millibus Carolo IX. eam in rem numeratis. Viros doctissimos æquè ac piissimos prudentissimo selectu conquisivit, quos in Africam, magnâ spe conversionis affulgente immisit, & lavari æthiopem posse Zelosus Antistes edocuit. In Americam pene integros optimorum Misfianorum exercitus ablegavit, qui penè, quidquid idolorum supererat, debellarunt. Idem viginti duo Collegia instituit, ut orthodoxam Religionem latius disseminaret. In urbe Romanâ Societatis Jesu amplum collegium fundavit, ne ex urbe orbis princeps, ipsi impigri orbis converfores excluderentur. Præsertim Collegium Germanicum pro centum adolescentibus instituit, seu potiùs à Julio II. jam inchoatum absolvit, redivitibus annuis decem millium aureorum ei collegio perpetuò attributis; quod eo fine factum, ut Germanæ nationis juvenes & scientiarum disciplinis probè imbuerentur, & veræ religionis lac à teneris exfugerent, ut in patriam suam remissi, ceteros aut titubantes corroborarent, aut à vero tramite deflecentes, ad rectam semitam reducerent. Summam etiam diligentiam Princeps justissimus adhibuit, ut latrones & sicarii, quos vulgato nomine bandittos appellamus, qui itineribus euntium imminent, ex totâ Italiâ noxiosissimam hominum facem expelleret. Cùm eo Pontifice Sacrum Jubilæum Romæ anno 1575. celebraretur, tantus peregrinantium accursus factus est, ut sola hospitalis domus Sanctissimæ Trinitatis sæpe eadem die septem aut octo millia eorum exciperet, principibus viris in ministerium peregrinorum intentis, & vel sordidos eorum pedes abluentibus; Gregorio interim immensos sumptus affatim suppeditante. Juris Canonici æquè ac Civilis nobilissimâ scientiâ usque adeo pollebat, ut per integram Italiam majorem Sacra Themis Alumnum non habere visa sit; plane Gregoriani codices, ejus imprimis operâ confecti, qualis quantusque doctor fuerit, luculenter testantur, & si vel cetera desint, Boncompagnorum nomen immortalitati consecrant. Nec minùs grande illud beneficium in Boncompagnos redundat, quò veteri calendario Julianò immutatò, novum Gregorianum correctâ erratione anni, Christiano orbi propositum est, plerisque etiam adversariorum, ne toto cælo & anno aberrare viderentur, eam innovationem, in qua præter Gregorii nomen nihil admo-

admo-

admodum displicebat, per Europam passim amplectentibus; paucis etenim minutulis per annum neglectis, temporis tractu ita eorum numerus excreverat, ut à tempore Nicani concilii ad annum 1582. dies decem constituerent. Ergo urbs Bononiensis Gregorio, è cive quondam suo Sacratioris orbis Domino publicis expensis Æneam in potiori adium publicarum aulâ statuat magnificentiſſimè extruxerunt, quàm si quis probè cum adſcripto laudum ejus epigraphi intueatur, ita denique ſentiet, Gregorium mortalium oculis ſubductum in præclariffimo Nepote ſuo Jacobo Boncompagno, noſtro Eminentiffimo purpurato undequaue vivere; & prout illum Reipublicæ bono & patriæ ſplendori natum, & civem optimè meritum Bononia deprædicavit; ita pariter eadem patriâ velut altiffimæ Sapientiæ Principem Eminentiffimum purpuratum Jacobum Boncompagnum intuetur, & ejus ſapientiæ oracula, reveretur. Enimvero virtus, doctrina, Religio, & admirabilis ſolertia, laborumque in ſeras uſque noctes continuatorum, perfeverantia hunc Principem perfeceſerunt. Nil temere loqui, imagini veræ Sapientiæ ubivis parere, quot verba, tot oracula funderè eximio huic viro in conſuetis eſt. Hinc Innocentius XII. virorum doctorum fautor mirificus conjunctam ſin Boncompagno cum ſumma nobilitate doctrinam ſacrâ purpurâ condecorandam imprimis ſibi putavit, quæ etiam ei tot meritis præcurrentibus An. 1695, obtigit, non alieno ab illuſtriſſimâ Familiâ honeſtamento; quippe Philippus Boncompagnus Gregorii XIII. ex fratre nepos, nec non Hieronymus Boncompagnus, qui obiit anno 1684. & poſt eum Franciſcus, qui vivere deſiit, An. 1695, eadè purpurâ, ſummis omnium meritis indulta inclaruerunt. Poſtea Eminentiffimus Purpuratus honorificentiffimum Legati munus Pontificis in patriâ ſua obivit, tantus in civium amoribus, ut nihil ægrius, quam abitum illius Romam An. 1721. perferrent; cum enim civilibus æquè ac Eccleſiaſticis diſciplinis probè imbutus eſſet, callebat equidem omneſartes, utrique Reipublicæ Sacræ æque ac profanæ ad amuſſim adminiſtrandæ perneceſſarias, ita tamen, ut principem locum obtinens virtus, cunctarum denique actionum diribitrix eſſet, nec etiam ſe ſæculi curis aliter impenderet, niſi ut eas altius, & ad ultimum finem Princeps Religioſiſſimus ordinaret. An. 1707. domeſticum ſuus curas Eminentiffimi Purpurati intenderat; Nam Sereniſſimus ejus Frater Gregorius, ad quem cum Olympiâ Ludoviſia Piombini Principatûs hæreditas pervenerat, abſque mâſculo hærede fatiſ conceſſerat, Principatûs hæreditate ad filiam natu maximam Mariam nomine devolutâ. Sed eam ipſam Antonius Boncompagnus Soræ Princeps Eminentiffimi Purpurati natu minimus frater matrimonialibus ſœderibus ſibi conjunxerat, diſpenſatione Pontificia deſuper obtenta, ut penes eandem de Chriſtianâ Republicâ meritiſſimam familiam ampla ea hæreditas maneret: Secundò genitus Frater Franciſcus Archiepiſcopus Bononiënſis jamdum An. 1690. ultimam diem clauserat; quem probatiſſimarum virtutum Principem ſata invida non finebant eſſe ſenem; Jacobo ſcilicet ad eundem archiepiſcopatum Bonnonienſem viam adornatura. Is in hanc uſque diem indefeſſus pro Eccleſia Dei fortiter tuenda invigilat, & Superum cultui ac ſacris aris exornandis, nec dies nec noctes ceſſando ſe totum impendit. Et ſi quidem antecēſſores ejus draconem gentilitiæ parmæ ſuæ inſeruerunt, id ideo præciſè factum arbitror, quod draconem ad portam templi, in quo aureum vellus cuſtodiebatur, excubias egiſſe, antiquitas tradat; Et Boncompagni in Eccleſiâ Dei fideliter cuſtodiendâ exemplum renovare voluerint.

